

ACCIO SINDICAL

Òrgan de la Federació Local de Sindicats i portantveu de la Comarca Alt Camp C. N. T.

Any III	PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Pacients des de 5 exemplars, a 17 cts. exemplar Número 204, 20 cts. - Trimestre, 250 pessetes	Valls, Dijous 10 de Març de 1938	REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Carrer de B. Durral, 44	Número 75
---------	--	----------------------------------	--	-----------

EDITORIAL

Més a l'entorn de la unitat

Tractàvem la setmana passada de ridar l'atenció dels antifeixistes revolucionaris en general i dels nostres companys en particular, respecte el ser i el dogmàtic i mític que va prenent cada vegada més alarmadorament l'unitarisme, i la necessitat de reaccionar contra una engència molt més bandejable pel que representa que pel que és en si mateixa.

I peniem a dir que l'equivocació fonamental ve consistint en atribuir tota la transcendència al fet material d'una unitat formal, amb independència de la veritable realitat: el que ha de fer possible la unitat autèntica i sincera és de produir-se i el que, un cop formalitzada, li ha de dar efectivitat si volem que en tingui.

Volem avui anar descapdellant el mateix assumpte, si bé enfocant-lo des d'un altre punt de vista.

Creuen molts que justificar la necessitat unitarista amb la noció més o menys exacta del perill d'ésser exterminats pel que acceptem els antifeixistes com enemic comú, o sigui el feixisme de l'altra banda de les trinxeres i del que viu trinxeres ençà, és tot o, al menys, el millor que poden fer.

Però s'obliden o semblen oblidar els que així s'expressen, d'una veritat més indiscutible i més elevada: que des del punt d'albir racional, antifeixista de veritat i, com a conseqüència, revolucionari, des del punt de vista humà, d'alliberament i de justícia, no és el pitjor ni de bon troc que pot succeir-nos, que desapareguem com individus i com a poble, sinó que per a garantir la nostra existència com a tals, haguéssim de fer renúnciam a les nostres idees, als nostres principis, a les nostres essències racionals, humanitzants, revolucionàries.

Aquest és, al nostre entendre, el punt capdal de la qüestió, el nus del qual és necessari que partim si aspirèm a arribar a una veritable solució d'aquella.

Ja d'abans de començar la lluita armada que estem sofrint, de molt abans si haguessim volgut, podríem haver-nos evitat una gran part de les conseqüències que ara ens dobleguen, si no totes, cas de no haver tingut al davant nostre cap més aspiració que salvar la vida nostra i el d'això que hom ve dient-ne el nostre poble.

Potser fins i tot ara tindriem la clau a les nostres mans, per acabar d'un cop aquesta heroica guerra que tant orgullosos sembla posa-nos per haver estat capaços de resistir-la i haver demostrat que podem guanyar-la.

Però caldria que anorressim, que exterminéssim de dintre nostre les raons veritables per les quals ni varem fer lliurament del nostre valor ni menys encara de la nostra dignitat davant el perill de l'alcament feixista quan encara només es tractava d'una amenaça, i estem disposats, una vegada en lluita a resistir fins a l'últim esforç si és necessari i més encara: ésser capaços d'ésser prou grans en sentit d'esforç i sacrifici per a resoldre la nostra lluita finalitzant-la amb la nostra victòria.

Es a dir: caldria que llencéssim ben lluny de nosaltres les nostres idees, els nostres principis, les nostres cobejances d'ordre racional, els nostres sentiments, la nostra mateixa dignitat humana, tota vegada que és tot això el que ens ha fet grans en tot moment, abans i després de l'alcament feixista.

En alçar-nos davant l'escomesa reaccionària per a afrontar-la i per a destruir-la posàrem damunt el tauler de la nostra lluita tot el que teníem: les nostres idees i els nostres principis com a bandera i la nostra existència tan individual com col·lectiva als peus de la mateixa, disposada a ésser sacrificada abans de sotmetre'ns i fins on fos precis per a guanyar la guerra si ens era possible.

I el pitjor d'aquesta constant invocació a les raons egoistes de la nostra existència com a justificants unitaristes, és que és una miserable adulació al que de més miserable arrosseguen encara, a la nostra feblesa, a la nostra tendència a la vida indigna, irracional, antihumanista.

Per això cal que compreguin els nostres companys especialment la greu equivocació que representa plantejar el problema de la unitat en els esmentats termes: damunt de fer impossible en absolut la seva consecució, fan un gran mal al nostre sentit de revolucionaris i al sentit mateix de la nostra guerra.

Per a parlar seriosament de la unitat cal començar per no oblidar-nos de les idees, de totes les forces que ens dignifiquen i en nom de les quals sostenim la guerra. Fora d'això només hi ha paraules i mentida.

RAZONARIO ANTIFASCISTA

La queja no es de ahora. Desde los comienzos mismos de la lucha armada contra el fascismo, las palabras de amargura y acusación lanzadas por los luchadores de los frentes contra la retaguardia se han sucedido sin cesar.

Es indudable que han aumentado, pero no son nuevas ni en su contenido ni en su expresión.

Ahora bien: ¿tienen razón los luchadores de los frentes al acusar a los que nos quedamos en lo que se llama retaguardia?

A mi criterio, en general, tienen razón.

Verdaderamente, la acusación de que somos objeto de falta absoluta o poco menos de solidaridad para con los luchadores de nuestro ejército está sobradamente justificada.

No. No ha existido en momento alguno compenetración, solidaridad auténtica de la retaguardia para con el frente, digase lo que se diga.

Y no habemos para nada de la solidaridad de orden material, de la que tanto habría, sin embargo que hablar. Queremos referirnos precisamente a la solidaridad en su puro aspecto espiritual, social y moral.

Estamos viviendo una guerra espantosa que representa permanentemente un sacrificio heroico y siempre más voluminoso de lo que debiera, de sangre y de vidas.

¿En qué rasgos, en qué gestas, en qué conducta cotidiana, llevados a cabo por los que constituimos generalmente la retaguardia, hemos podido comprender hasta el presente una compenetración, una comprensión de la verdadera tragedia de la guerra que sufrimos?

¿Qué sensación habríamos dado de conciencia de pueblo en guerra por su libertad y su dignidad, de solidaridad para con los frentes, sin las reacciones a que nos obligan las incursiones criminales de los aviadores enemigos?

Parece lo más lógico que la más modesta de las catástrofes sufridas por una familia o por un pueblo, deberían ser bastante para tener en tensión vibrante la sensibilidad, la solidaridad espiritual, o por lo menos, sentimental, de cuantos la conocieran, por lo menos en presencia de sus consecuencias inmediatas más palpables.

Sin embargo ahí está la guerra, nuestra guerra, catástrofe espantosa, con sacrificio permanente de preciosas vidas, sin que haya logrado despertar en la inmensa mayoría de nosotros ese mínimo de grandeza de alma, de dignidad, de preocupación, de solidaria recordación y angustia, de sufrimiento racional en comunidad con la lucha grandiosa de nuestros frentes.

Les idees socials i polítiques i l'economia

Des del moment que a algú se li va ocórrer la idea d'una organització de l'existència humana, més o menys generalitzada, sobre una base purament econòmica, amb absoluta independència de les idees morals i polítiques, fins als clams ara cada vegada més repetits vers una economia purament sindical, hem pogut escoltar els sons de tota una gama de teories muntades sobre el mateix denominador comú.

Caldria, però, tenir en compte, i això és el que voldríem que no perdéssim mai de vista els nostres companys principalment, que aquest mateix economisme absolutista no és res més que la conseqüència d'un ideari social i polític. Més encara: que si comptem, si no totes les teories al·ludides, algunes d'elles, com és ara la d'un comunisme de base econòmica estrictament i la d'una economia netament sindical, és precisament per la finalitat d'ordre moral, social i polític, en una paraula.

L'important no és que presentin resolucions més o menys encertades de tots els problemes d'ordre econòmic o d'una part d'ells, sinó que responen a una trajectòria i a una cobejança d'ordre essencialment espiritual, social i polític, en una paraula.

Es l'anhel de llibertat i de justícia en nom del qual són formulats que els fa estimables en alguns aspectes si no en tots i que els fa respectables en tot cas.

Però voldríem afondir més en la qüestió i arribar a l'extrem de les consideracions d'ordre general.

Al nostre entendre hom ve cometent una gran falta en pretendre separar el sentit econòmic de tota forma d'organització vital, del sentit moral, social i polític.

Fins a quin punt l'economia pot considerar-se independentment de la política o fins a quin punt és necessari que se les vegi compenetrades i com integrants d'un sol problema?

Heus-aci el que és necessari, al nostre entendre, posar en clar.

Quan els comunistes llibertaris, per exemple, formulen el principi d'un comunisme de base econòmica, amb independència de les idees d'ordre polític, responen o volen respondre, precisament, a tota una política per excel·lència, determinada per la doctrina universalista de llibertat i de justícia, fetes afectives i garantides.

Així era conseqüència de la corresponent teoria política, l'organització econòmica del feudalisme, com ho és de la pròpia el liberalisme econòmic del capitalisme.

I són aquelles, les teories d'ordre polític, les que interessen en tot cas, per a abraçar-les o per a destruir-les. Les econòmiques, per si soles no compten res i no valen la pena d'ésser preses pas per nosaltres en consideració.

Són les idees d'ordre polític, social i moral, les determinants de l'economia. Però hi ha més. Si així no fos, nosaltres lluitaríem per a que ho fos.

Per les del món no ens sotmetríem voluntàriament a una economia purament econòmica, a una economia que no comencés per anar informada d'una doctrina moral i política, social i humanista.

Des del punt de vista purament econòmic, avui com abans podria esdevenir puixant una riquesa nacional o familiar, cultivada en sistema feudalista, pel règim liberal-burgès, pel d'un capitalisme d'estat, o per un comunisme llibertari. N'hi hauria prou amb que els elements humans bàsics per al desenvolupament d'aquella riquesa ho sotmetessin tot a l'èxit de l'empresa. Si ens conformàvem de treballar com els esclaus d'Egipte, novament podrien haver-hi Faraons i bastir-se noves piràmides.

El que hi ha, precisament, que són les idees, els anhels, les cobejances de tota mena i, com a conseqüència, les necessitats en tots els ordres, els que imprimeixen el sentit a les corrents d'ordre econòmic de cada temps.

Si no hi ha unitat política, no hi ha tampoc unitat econòmica. Podrà haver-hi econòmicament, com hi és sens dubte políticament, possibilitats d'un punt comú del qual partir per a tots els que ens movem dins els àmbits gairebé infinits del socialisme.

Però no caiguem pas mai en sectarismes. No vulguem pas mai fer que sigui l'economia per ella mateixa la base rectora de l'existència. Fem economia tanta com vulguem, tant com és necessària per a la nostra vida. Però pel mateix que és indispensable, lligadora, esclavitzadora, sotmetem-la i obliguem-la a desenvolupar-se sempre en el sentit de les nostres idees, dels nostres principis, de les nostres cobejances alliberadores.

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

Per un art de guerra i revolucionari

ACCIO CULTURAL OBRERA

Revolución de Revoluciones

Després de més d'un any i mig de guerra i fins per molts encara de revolució, voldríem que se'ns digués que duïem fet en el sentit d'un art de guerra i revolucionari de veritat.

En aquest aspecte, l'espectacle que venim oferint no ja solament davant del món, sinó per a nosaltres mateixos, ja no pot ésser més deplorable.

Tant se val si gireu l'esguard cap a una banda com cap a una altra, trobareu per tot la sensació pregonada de l'absència absoluta de l'art nou, de l'art de guerra i revolucionari que les necessitats de tota mena i, sobretot, els nostres anhels d'ordre moral, social i polític, espiritual, en una paraula, venen esperant i fins demanant imperativament un dia i altre des del començament de la nostra lluita.

L'únic aspecte potser en el qual caldria reconèixer algun pas estimable és en el de la pintura i el dibuix aplicats a l'art de la propaganda. I no sabríem dir fins a quin punt podem reconèixer com a novetat i fins com art de veritat aquest aplicació de les arts esmentades.

Però en els demés, tant si gireu els ulls vers la literatura, com vers el cinema, com vers el teatre, com vers la música, trobareu sí, moltes temptatives, moltes mixtures, algunes obres que volen ésser de guerra i revolucionàries, sense caràcter ni ulls, però és l'hora encara que aparegui un artista que sàpiga demostrar d'una manera plena, si és un artista, que senti la guerra i és revolucionari, i si sent la guerra i és revolucionari, que sigui un artista.

I consti que no volem pas menysprear ni molt menys aquelles temptatives que hagin pogut fer-se de bona fe. No volem tenir cap paraula ni tan sols cap concepte pejoratiu per aquells homes o dones que sincerament hagin pogut lliurar-se voluntariosos a l'empresa noble de pretendre, al menys, la realització de l'art necessari i tan anhelat.

No res d'això. Forçosament havem d'adreçar les nostres paraules acusatòries o de simple queixa cap a una altra banda.

No som nosaltres dels qui creuen o puguin creure que si a hores d'ara no hi ha en marxa, com irradiació universalista de la part d'Espanya antifeixista tota una realització d'art veritable, fonamentat en les necessitats, en les idees, en els sentiments i les passions, en els heroïsmes i sacrificis que s'oposa a la guerra que estem vivint i el nostre ferment revolucionari, és degut a l'absència de temes a tractar, de realitats a estilitzar, de veritat vitalista que representar, quintaessenciant-la amb l'obra de miracle de l'acció artísti-

ca, ni tampoc a l'absència d'artistes, de mans i cervells capaços de lliurar-se a l'obra gegantesca de dur a terme i fins a bon terme l'art de les nostres ambicions.

Els responsables de no trobar-nos en possessió en aquest moment d'un art de guerra i revolucionari puixant en marxa són tots aquells que, en representació de les organitzacions o partits que siguin i aquests mateixos, han intervingut o intervenen encara en la direcció de la vida espanyola a la zona lleial.

Les orientacions socials i polítiques, morals i econòmiques predominants a través dels mesos que duïem de guerra, simultàniament unes vegades o bé les unes després de les altres, no venen resultant les més a propòsit—igualment que per a l'establiment d'una trajectòria orgànica viable des del punt de vista de la llibertat i la justícia—per a ésser possible una floridura d'art esplendent, així de guerra com revolucionari, però veritable primer com art i després com l'altre.

Predomina massa entre nosaltres l'esperit dogmàtic i sectarista i la por racial o tradicional que podríem dir-ne dels nostres organismes de direcció política a la veritat, i a la qual fins ara venen demostrant que no ha sabut substreure's cap dels organismes sindicals i polítics que han vingut ocupant-los, i el que és pitjor: ni la immensa majoria dels seus homes.

La història i la vida de cada dia venen demostrant-nos que per a que un art—com la vida mateixa—pugui manifestar-se en plena puixança, li cal llibertat, li és indispensable un clima propici, uns horitzons oberts i un pla d'existència relativament elevat que li permetin observar la vida en totes les seves expressions, la humanitat i les seves idees, els seus sentiments i les seves fetes amb absoluta independència, en possessió plena de les facultats, d'aquestes facultats fonamentades en la garantia del respecte a la serenitat espiritual de l'individu, a la seva sinceritat, al seu dret intangible a expressar-se com pensa.

En una paraula, totes les formes que venen imprimint-se a les nostres realitzacions socials i polítiques han estat negatives i seguiran essent-ho mentre no canviïn elles mateixes, pel que fa respecte, entre tantíssims capdals aspectes, al de l'art de guerra i revolucionari que fóra ja hora que ens proposéssim de fer al menys possible.

Es, al nostre entendre, aquest el punt bàsic, essencialíssim, que cal tenir en compte per a tota escamesa sincera i autèntica que pugui adreçar-se a fer real i tangible la realització artística que reclama aquesta hora.

No és la primera vegada que passem a parlar del tema referent a la necessitat d'una activitat més viva i sobretot organitzada en el sentit de procurar en el màxim possible l'enlairament cultural dels treballadors.

Amb tot, volem insistir novament i hi tornarem cada vegada que ho considerem indispensable o oportú, puix que respon aquesta actitud nostra al convenciment arreladíssim en nosaltres de que tots els sacrificis i els esforços, tan innombrables com categòrics, que hom està fent per assegurar-nos socialment i en tots els aspectes un esdevenidor més ple de felicitat i de plena vida en tots sentits hauran estat dissortadament endeudades mentre no haurem assolit que la mentalitat de la immensa majoria dels treballadors estigui preparada almenys en el mínim indispensable per a responsabilitzar-se en l'obra grandiosa que acaronem poder realitzar.

I aquesta preparació, aquesta disposició de la mentalitat de les masses populars envers les pregonades transformacions d'ordre econòmic, social, polític i moral que en bé de tots en gran manera aspirem a assolir, no pot ésser més que obra de la cultura, d'una acció permanent de capacitat, d'educació dels treballadors, dels components del poble en general, sense diferències d'edat ni sexe.

I per a que aquesta obra de cultura, de capacitat, d'educació de la massa popular pugui dur-se a cap amb el màxim possible d'eficàcia, cal primerament que no deixem per a l'espontània voluntat d'aquella la tasca de proporcionar-se una cultura ni d'anar a la recerca dels llocs adequats que li permetin almenys fer els possibles per adquirir-la.

Cal que ens convençem que en aquest sentit és més que segur el fracàs absolut en els nostres propòsits i en les nostres esperances. L'experiència ha vingut demostrant-nos al llarg del temps no precisament cap antipatia, cap mala voluntat de la gent del poble vers totes les coses de la cultura, tota vegada que no hi ha cap persona per modesta que sigui la seva condició en aquest sentit, que no fos capaç d'enorgullir-se de trobar-se en possessió d'aquesta cultura, però sí la mandra feta ja clàssica que arrossega tot-hom per a cultivar-se.

Es precis, per tant, que si guem nosaltres, els convençuts de la necessitat i de la transcendència de la cultura, que fem els possibles per a despertar en la massa popular l'afany de cultivar-se i ensems que no sols puguin assolir-ho en determinats centres a propòsit, sinó dur cultura en totes les formes que ens sigui possible a tots els indrets on el poble es trobi i a totes les hores que ens sigui factible.

¿Las plantas, ya no necesitan tierra para crecer?

por Georges Delhoste

Del más rudo de los campesinos al más erudito de los sabios y de los biólogos, nadie hubiera imaginado que la más mínima brizna de hierba pudiera crecer en otra parte que en tierra.

«Trabaja la tierra y vive de sus frutos» ha sido en todas partes, hasta ahora, la ley de todos. Oscuramente se la creía eterna.

¿Nos habríamos equivocado desde tiempos remotos y el hombre tendría el poder de escapar a esta tutela rígida bajo la cual la naturaleza parecía tenerlo para siempre? Limitémosnos, por el momento, a plantear la cuestión y a relatar los hechos que la motivan.

Hace dos años apenas que dió la vuelta al mundo una noticia sensacional: un alemán original, el doctor Spangenberg, llevaba a una vaca en un avión y, en el mismo aparato, una pradera para alimentar al animal. En todas partes el hecho provocó risas; naturalmente, la hazaña no tenía en sí la menor importancia práctica, pero no se sospechaba su enorme interés.

El hecho de que su autor usara un medio un poco excéntrico para llevarla al conocimiento de todos no sacaba nada al carácter excepcional de su demostración. Había establecido de manera concluyente, la posibilidad, para la ciencia, de prescindir para vivir, de la tierra y de los que la cultivan.

Un hecho de excepcional importancia es, sin duda, que un hombre obtenga en un armario de su laboratorio suficientes alimentos «verdes» como para 20 vacas.

Reconozcamos que se puede hacer algo mejor que reír en presencia del hombre que por primera vez se liberó de la tierra, anuló los efectos de la altura o de la latitud, se burló de las estaciones, del calor y del frío, la sequía y la lluvia, prescinde del sol y casi hasta del aire, puesto que sus plantas progresan en cajones completamente cerrados.

Al principio despertó el escepticismo general; pero después, tanto en Berlín como en Lubeck, los representantes calificados de las agrupaciones agrícolas más serias, comprobaron la exactitud de los hechos que acabamos de mencionar.

La superioridad de la ciencia sobre la práctica empírica se afirmaba todavía en este caso, por la

mejor calidad del forraje así obtenido. Cuando se las alimentaba con él, las vacas daban más leche, los bueyes más carne, los carneros más lana y las gallinas ponían más huevos. Esos animales, además, acusaban mayor resistencia a las numerosas enfermedades que los acechan.

Puesto que no podía tratarse de una cuestión de milagro, era necesario evidentemente buscar en el tratamiento una explicación a esa diferencia enorme de cantidades así producidas en 10 días y las que da habitualmente la naturaleza en varios meses.

Colocados sobre una chapa de zinc agujereada, las semillas primero y después las plantas, o, más bien, sus raíces, son puestas varias veces al día en contacto directo con soluciones nutritivas calentadas por una resistencia eléctrica y cuyos elementos constitutivos, en proporción adecuada, son instantáneamente absorbidos y casi sin trabajo asimilados rápidamente por las plantas.

En la naturaleza, por el contrario, los vegetales deben proceder ellos mismos, a la búsqueda de esos elementos muy irregularmente repartidos en la tierra, arrancarlos al suelo que los retiene a veces enérgicamente, transformarlos, reservarlos hasta que hayan aparecido otros elementos con los cuales tendrían que asociarlos, combinarlos. Y todo eso en condiciones que hacen cambiar constantemente el calor o el frío, la luz o la obscuridad, la sequía o las lluvias, la calma o el viento.

Todo este trabajo y tiempo perdidos por las plantas que crecen normalmente han sido evitados a las que el doctor Spangenberg ha hecho crecer como parásitas, a la manera de los hongos. Porque, como es natural, ese innovador no se ha limitado al maíz que llevaba en su avión con fines plebiscitarios.

Entre sus manos expertas, la soja, planta de porvenir desde el doble punto de vista industrial y alimenticio; el haba, tan rica en ázoe; el altramuiz, leguminosa muy apreciada en las tierras pobres, hasta el algodón que creció completamente desprovisto de sus peligrosos principios tóxicos, todas esas plantas tan diferentes han dado resultados idénticos a los mencionados más arriba.

ATENEU LLIBERTARI

Demà, divendres, dia 11 de març. Tema a tractar:

Notes històriques i geogràfiques a l'entorn d'Ibèria

Ateneu Llibertari

Una obra de Pérez Galdós

No deixant la ruta assenyalada per l'Ateneu Llibertari, segueixen desenvolupant-se en el mateix els cursos teòrics d'Aritmètica, Geometria i Gramàtica i els divendres conferències i converses sobre temes diversos, tasca duta a cap en mig del més fervorós dels entusiasmes.

Divendres passat fou consagrat a la lectura comentada de la joia literària i de forta envergadura ideològica de Benet Pérez Galdós, «Electra».

No hi ha perquè retreure ara la personalitat artística de Pérez Galdós, a bastament coneguda.

Recordarem, però, que a la seva ploma són degudes, entre moltes altres i sense comptar la seva gran obra històrica-literària «Episodios Nacionales», els drames de fama universal «Sor Simona», «Mariacela», «El Abuelo» i la que, com hem dit, fou objecte de la vetllada a què ens referim, o sigui: «Electra».

Electra, nom del personatge central de l'obra, és la representació genuïna de la rectitud i de la sencillesa femenina en el sentit lliure i racional de la paraula, deslligada de prejudicis i conveniències.

Com el seu nom indica, Electra és una corrent enèrgica i impetuosa de sentiment i de passió per tot el bo i el bell que té la vida: flors, infants, amor, maternitat...

D'un convent d'Hendaia, Electra passa a casa d'una família aristocràtica on es troba amb tota la carca clerical de la vella Espanya catòlica i monàrquica.

Dos subjectes es disputen la paternitat i el dret, per tant, d'autoritat, damunt d'Electra. Aquesta, jove encara i inexperta, es com un pom de flors desordenat. Segons les mans que curin d'ella esdevindrà una personalitat lliure i vigorosa de dona, pura i gran, o una pobra víctima de supersticions i de cadenes.

L'un dels dos que, b'sats en el passat de la mare d'Electra, aleguen drets de pare, la vol sensilla i terrenalment. L'altre, catòlic fanàtic fins al terror, l'estima segons diu ell, però obscura i tètricament. La vol menar de totes maneres a la vida claustral, ço que esdevé, només de pensar-ho, un crim infamant, essent qui és Electra.

Ell, però, no s'atura. Es capaç d'arribar a tot, pres de la màxima jesuítica, per tal de sortir amb la seva. I així arriba fins a fer perdre la raó a la noia per a fer-la seva, fent-li sentir la sensació d'un impossible entre ella i el seu estimat, home llibertari, savi famós, el perill més gran, amb la seva ciència, per a la fe i el fanatisme religiosos.

Electra es arrossegada d'aquesta forma fins al convent; però surt d'ell a la fíper alliberar-se plenament a la vida, al seu amor, a la llibertat, a la magnificència dels seus sentiments i els seus ideals.

L'obra va agradar molt a tots els qui l'escoltaren i serví per a despertar en nosaltres més encara el viu afany que ja sentíem de lluitar sempre més amb les armes alliberadores de la cultura i de fer que siguin cada vegada més els qui vinguin amb nosaltres a fruit de la joia espiritual d'aquestes vetllades tan agradables com necessàries.

JOAN AGUSTENC

VIDA MUNICIPAL

Extracte dels acords presos per la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Valls, en les seves darreres sessions

Vista la demanda formulada pel Sindicat de Funcionaris Municipals (CNT - UGT) s'acorda concedir un plus de vida a cada u, de 100 pesetes mensuals amb càrrec al Pressupost Municipal.

A proposta de la Comissió de Finances s'acorda posar en vigència a partir del primer de Març pròxim l'arbitri municipal extraordinari sobre consumacions i espectacles.

S'acorda, a proposta de la Comissió de Sanitat i Assistència Social atendre en el possible aquells casos de pobresa manifesta.

Es dona compte d'un telegrama del Sr. Comissari de la Generalitat a Tarragona, referent a l'incorporació de reclutes; així mateix un altre del «Hogar del Combatiente» donant les gràcies per les aten-

cions rebudes amb motiu del festival celebrat a profit del mateix.

Vist un comunicat del Comissari de Policia de Tarragona, s'acorda enviar-ne un extracte a cada una de les minories, Partits Polítics i Organitzacions antifeixistes per tal que el complimentin.

Vista una instància del veí industrial Llorens Plana i Fortuny, referent a l'acord pres per la Comissió de Govern amb data 22 de Febrer, s'acorda rectificar-lo en tots els seus extrems.

Per tal d'evitar confusionismes, l'acord cinquè de la Comissió de Govern de data 22 de Febrer resta modificat en el sentit que els funcionaris que no empleïn tot el dia en treballs per al Municipi el plus de vida cara serà de 50 pessetes.

Per tal de que sigui fet setmanalment l'anàlisi de l'aigua que abasteix la Ciutat, és nomena el veí Dr. Francesc Ballester Castelló per tal de portar-lo a terme.

Havent-se d'incorporar a l'Exèrcit el Secretari de la Corporació, s'acorda delegar el Funcionari Francesc Fàbregas per tal que ocupi dit càrrec accidentalment.

Imp. E. Castells. - Telf. 186. - VALLS

EDICTE

Troband-me instruint l'expedient de llesves corresponent a la de 1941 conforme a la Llei de Reclutament i no havent acudit a l'allistament els minyons que després es diran, es concedeix un plaç de vuit dies a contar de la publicació del present edicte perquè es presentin al Negociat de Llesves de l'Ajuntament sota la sanció d'ésser declarats profugs.

RELACIÓ QUE ES CITA:

Josep Boronat Serra
Marcos Esteve Ximenes

Daniel Farran Rofas
Jacinte Farrés Torné
Albert Figuerola Adam
Miquel Fusté Pascual
Francesc Garcia Martí
Francesc Garrell Mas
Salvador Mialet Vendrell
Joan Prats Miquel
Pere Ribé Escarré
Albert Vilà Pons

La qual cosa es fa pública perquè pugui arribar a coneixement dels interessats o familiars.

Valls 8 de Març de 1938.

L'Alcalde-President,
JOAN PLANA

C. N. T. A. I. T.
Sindicat de la Indústria Fabril, Tèxtil, Vestir i Annexes
VALLS
SECCIÓ DE SASTRERIA

Es complau aquesta Secció en assabentar a totes les companyes mancades de treball, la constitució d'un taller Col·lectiu C. N. T. (Lina Odena, núm. 32).

LA JUNTA.

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COLLECTIVITAT AGRÍCOLA DE VALLS,

fa arribant a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14, 1.er pis, telèfon 55, Valls

La Comissió

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE
FUSTERIA
MECANICA I
EBENISTERIA

Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

CONSTRUCCIÓ DE CARROSSERIES, TAÜTS I NEVERES

Despatx i Tallers:

General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldric)

VALLS

RADIO TECNIA

Reparació garantida de tota mena d'aparells de RADIO amplificadors etc.

Preus limitats i ràpida entrega

CASA SALTÓ

BALDRIC, 38

VALLS

Transports Col·lectius

C. N. T.

A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus

Tarragona

Lleida

Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201 VALLS

C. N. T. Sindicat Construcció A. I. T.

SECCIO DE PINTORS
COL·LECTIVITZADA

Pintura - Decoració - Rètols - Treballs Artístics

Carrer Ànselm Clavé, número 32

(Davant plaça del Quarter)

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS

C. N. T.

TRACCIO SANG

A. I. T.

VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.

Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

Unitat, però llibertat, independència, sobretot per als qui sentim els imperatius de la personalitat. Fora d'això, tota concepció de la unitat és de naturalesa brutalment feixista.

VOCES DEL FRENTE

A las Colectividades

No podría pasar más sin expresaros, compañeros colectivistas, lo que he podido comprobar que está ocurriendo en algunas de nuestras colectividades, deseo de contribuir al perfeccionamiento funcional y orgánico de las mismas.

Se vienen observando particularismos desmedidos, mucho egoísmo y cada vez más poco espíritu de sacrificio. Y esto nos llena de pena y angustia a los que combatimos en los frentes.

¿Es que hemos llegado a olvidar ya lo que representa y es en sí misma una Colectividad?

¿Es que se han desvanecido aquellos afanes, aquellos anhelos dignos y elevados, aquel espíritu de sacrificio de un principio?

Parece que no nos acordemos ya, compañeros, de lo que sucedía con nosotros, desheredados y eternos parias, en el antiguo régimen, con anterioridad al 19 de Julio, fecha memorable para el proletariado revolucionario español.

Y demostramos no recordarla la epopeya de aquella jornada de lucha y de gloria, en que tuvimos que lanzarnos contra el fascismo que pretendía acabar por completo con nuestras libertades, y que representó para nosotros un enorme sacrificio de vidas preciosas sin el cual y sin la victoria que con él obtuvimos, no hubiese sido nunca posible la realización de nuestras Colectividades, de todos nuestros avances revolucionarios, justicieros y libertarios.

Si, camaradas; debemos recapacitar sobre el valor verdadero de las colectividades, el precio a que costó poder implantarlas y el ideal de generosidad, de compañerismo, de justicia y sacrificio a que respondían los idearios que las propugnaban y les dieron vida.

En las Colectividades sólo debe germinar el amor, la fraternidad, el espíritu de igualdad auténtica, símbolos de una nueva era, de una nueva vida, del advenimiento de una generación triunfante más libre y más buena.

Debemos procurar por encima de todo que no aniden nunca en las Colectividades los rencores, las injusticias, los egoísmos particularistas, todas esas lacras de laya burguesa que debemos procurar acabar para siempre.

¿No comprendéis que con vuestra conducta sentais un precedente desastroso a los ojos de quienes de vosotros pudieran tomar ejemplo?

La visión de la realidad dolorosa de lo que sucede en muchas

colectividades hace creer en la falsedad del empuje inicial del colectivismo, en que fué tan sólo por adaptarnos a una corriente que se imponía, que aprovechamos el amparo augusto de la gesta magnífica del 19 de julio para vestirnos de colectivistas, como si no hubiese sido más que esto: el traje de moda.

Por esto es posible ver ahora aquellos anhelos deshinchados, aquellas esperanzas desvanecidas, y marchitas aquellas pujanzas de entusiasmo.

Pero no debe ser así; no podemos conformarnos de ningún modo con que sea así. Se hace indispensable que reaccionemos adecuadamente, que volvamos a nuestro camino, a las ideas, a la grandeza revolucionaria y creadora, a la generosidad, al idealismo, al sacrificio.

Hemos de fortalecer nuestro espíritu, hacernos de hierro ante las bajezas y las debilidades y los intereses mezquinos tentadores.

Debemos amoldarnos a las circunstancias y aceptar estoicos y hasta con orgullo los sacrificios que las circunstancias de la guerra y las propias necesidades colectivas y de nuestra obra misma nos impongan.

Es preciso que nos superemos, que nos ofrezcamos ejemplarmente a la tarea benemérita de hacernos capaces de demostrar a quienes con su esfuerzo, con su sangre y con su vida hicieron posible el advenimiento revolucionario, que hemos sabido ser dignos del mismo.

Es indispensable, sobre todo, que procuréis por todos los medios evitar a los que tengan la suerte de volver de los frentes, una vez el fascismo liquidado, el espectáculo doloroso de un sacrificio poco menos que estéril y de unos anhelos escarnecidos y abandonados.

Debéis pensar en todo momento en los bravos luchadores de los frentes, en los que lo ofrecen y lo dan todo si es preciso para que sea posible construir vosotros en la retaguardia el mundo nuevo que nos ofrezca para el futuro jornadas más puras, más luminosas y más felices.

Compenetrados del mismo anhelo y mancomunando nuestros afanes y nuestro esfuerzo, podremos con orgullosos observar abrazados el día de mañana que todos cumplimos con nuestro deber, que todos laboramos dignamente por nuestra causa revolucionaria.

PEDRO POBLET

Lletra oberta del company Trilla

A instàncies del company Trilla donem publicitat des d'aquestes columnes a la següent lletra oberta a la Direcció de «Treball».

Company Director del setmanari «Treball». — Ciutat.

Em plau invitar-vos a publicar en el periòdic de la vostra direcció aquesta lletra oberta que us adreço.

Remerciant-vos-ho per endavant, resta vostre i de la causa,

M. TRILLA

En el número 239 del periòdic «Treball», corresponent al 26 de Febrer darrer, hi foren inserits un editorial i un comentari referents a la sessió ordinària de l'Ajuntament, en els quals, amb motiu d'una lleugeresa executada per uns funcionaris municipals hi és insinuada la possibilitat d'una concomitancia amb els fets al·ludits, i ensems de favoritismes amb alguna organització, per part de la Conselleria que regento.

Com sigui que no vull que pugui quedar mai en l'ambient cap dubte respecte la meua actuació, ja que, d'ésser així, els meus companys de Comissió hi tindrien la seva part de responsabilitat, he de declarar:

Que si bé és cert que uns funcionaris municipals, abusant de la confiança en ells dipositada, s'extralimitaren en la funció d'expedició de targes de racionament (i per qual motiu foren sancionats per l'Alcaldia d'acord amb la Comissió de Proveïments i de Govern) no puc permetre que dels fets a que vinc referint-me hom en vulgui treure la conseqüència d'una prèvia intel·ligència amb el Conseller.

Quan a favoritismes amb persones u organitzacions, he de dir que els llibres de moviment de queviures es troben a la disposició de qui vulgui consultar-los per tal de saber el destí d'aquests, que no ha estat altre que el seu consum pels ciutadans valencs i els refugiats, llibres sobre els quals em cal afegir que malgrat el meu requeriment per a que ho fessin, els meus companys de Comissió no s'han volgut ni prendre la molestia de consultar-los, al·legant que, malgrat el dit per «Treball», jo els mereixia plena confiança.

Fetes les precedents manifestacions solament he de dir que tots tenim un deure a complir des del lloc que sigui que estem ocupant, i és el d'ajudar, amb altesa de mireres i lleialtat, als òrgans legalment constituïts en la seva tasca depuradora en tots els ordres.

I és per això que tinc interès en no voler veure en el lèxic emprat per «Treball» res més que l'afany de que s'aclareixin els possibles dubtes respecte les coses que a tots ens afecten.

M. TRILLA

Valls 9 de Març del 1938.

Germanismo y universalismo

por Julián Bença

Un escritor alemán reprodujo recientemente ciertas páginas de Bismark, de las que se desprende que Hitler, al proclamar su cosmismo de ignorar las cosas y los nombres que le molestan, no hace más que continuar una profunda tradición de su país. Y eso es lo que ocurre también con su actual campaña contra el catolicismo, si se considera éste, como su nombre lo indica, como un aspecto del universalismo. Fué siempre un propósito de los alemanes, aún cuando nunca haya sido sistematizado como en la actualidad, afirmar su particularismo nacional, contra todo aquello que aspira a honrar una moral válida para el hombre en general, superior a la distinción de pueblos y de razas.

Este propósito aparecía ya a comienzos del siglo XIX. Arndt, que desde 1807 atacó al universalismo bajo su aspecto —ya entonces— de judaísmo, avergonzando a ciertos alemanes de su weltbürgertum, que él llamaba jüdisches weltbürgertum, lo atacó también especialmente bajo los aspectos de los principios de la Revolución Francesa (Schlegel, Goerres, Fichte, Hender, a pesar de su juventud liberal) y de la civilización grecoromana.

Desde este último punto de vista, son eminentemente significativos los «Discursos a la Nación Alemana» de Fichte, en los que se alaba a los germanos por haber rehusado el derecho de ciudadanía que les fué ofrecido por el Imperio Romano, «a fin de permanecer alemanes puros» (agregándose que de este modo ellos «salvaron al mundo»).

La voluntad de definirse por oposición al universalismo grecoromano, se hace perentoria en los alemanes el día en que adquieren conciencia nacional, después de Metz y de Sedán y de la fundación de la unidad. Se diría que la expulsión de aquella cultura es una de las condiciones de la existencia del Imperio.

«Debemos —decía Guillermo II— hacer jóvenes alemanes, no jóvenes grecoromanos».

En 1915, el diputado Federico Naumann mejoraba la frase: declaraba que el fin de la guerra consistía en «substituir una humanidad latina por otra germánica».

Este asalto de los alemanes contra el universalismo, debía llevarlos lógicamente, con el crecimiento de su nacionalismo, a atacarlo en su aspecto de catolicismo.

Por otra parte, la sed de independencia de los alemanes con respecto al catolicismo no es de ahora. Sin remontarnos al tiempo

en que Carlomagno debía, para convertirlos, deportarlos en masa a las Galias y a Italia, recordemos de Chamberlain, que en su «Génesis del siglo XIX», escribía que «El mayor peligro que amenaza el porvenir de Alemania, reside en la carencia de una religión surgida de su propia naturaleza y que la refleje con fidelidad». Es, precisamente, lo que piensa Hitler.

Advirtamos que esta insurrección hecha en nombre del egoísmo nacional contra la religión que se inspira en lo universal, se ha producido también en otros países. «La Acción Francesa» invita a sus compatriotas a cultivar su catolicismo, no ciertamente por las aspiraciones universales de esta religión, sino, al contrario (ver Bainville) por que de este modo ellos se sentirán más especialmente franceses, más distintos de los que no lo son.

Es catolicismo se convierte así en una escuela de nacionalismo. Son estas desviaciones de aquellos singulares exégetas, las que han provocado las reprimendas de que han sido objeto por parte del Vaticano que, aparentemente por lo menos, conoce el dogma mejor que ellos.

Pero estas aberraciones quedan generalmente limitadas dentro de pequeños cenáculos en la mayoría de los países, bien que no en todos.

Volviendo a la campaña hitleriana, no podremos hacer nada mejor que citar a un verdadero conocedor de la cuestión, a Edmundo Vermeil, profesor de estudios germánicos de la Sorbona, que nos decía hace poco en la «Unión para la Verdad», que nuestras concepciones universalistas son miradas en la Alemania actual como una cosa completamente derimida. «No hay que hacerse ilusiones a este respecto —agrega—. En lo que tenemos que pensar, es en el dique a construir, tanto en el orden ideológico como en el material».

Quedan advertidos, pues, los que siguen creyendo que es el universalismo lo que sigue constituyendo por sí mismo, espontáneamente, la base de la civilización.

El nacionalismo sigue arraigando y extendiéndose.

Se hace indispensable que nos lancemos a la actividad y a la contienda los que aspiramos a la victoria de nuestros principios humanistas, esencialmente racionales y como consecuencia universalistas.